25/12/2018

Χριστούγεννα στη Μητρόπολη της Αθήνας

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Με λαμπρότητα και κατάνυξη τελέστηκε η Θεία Λειτουργία για την εορτή των Χριστουγέννων στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Αθηνών.

Στην Θεία Λειτουργία προεξήρχε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος, και συλλειτούργησαν οι Θεοφ. Επίσκοποι θεσπιών κ. Συμεών και Ανδρούσης κ. Κωνστάντιος, ενώ στο ιερό παρέστη συμπροσευχόμενος ο Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Νήφωνας, του Πατριαρχείου Αντιοχείας.

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης

Το μήνυμα του αρχιεπισκόπου για τα Χριστούγεννα ανέγνωσε ο πρωτοσύγκελος επίσκοπος Θεσπιών.

Το μήνυμα του Αρχιεπισκόπου

Αδελφοί μου και τέκνα μου εν Κυρίω αγαπητά,

«Θεός εφανερώθη εν σαρκί» και εγεννήθη δι’ ημάς παιδίον νέον.
Η εορτή της του Χριστού Γεννήσεως είναι εορτή της εν σαρκί φανερώσεως του Θεού στον κόσμο. Ο άνθρωπος βρίσκει το πλήρωμά του, πραγματώνεται ο σκοπός της δημιουργίας του, καθώς υποδέχεται και ενώνεται με τον Θεό στο πρόσωπο του νέου παιδίου, του Βρέφους της Βηθλεέμ.

Το συγκλονιστικό αυτό γεγονός προσφέρει απέραντες δυνατότητες στον άνθρωπο· δυνατότητες που φθάνουν στις εσχατιές του ανθρώπινου είναι, εκεί όπου ελλοχεύει ο θάνατος. Η γέννηση του Χριστού ανοίγει τον δρόμο για τη νίκη της ζωής· έτσι θα καταργηθεί ο «έσχατος εχθρός», θα ζήσει ο άνθρωπος λατρευτικά, ως την βασιλεία του Θεού, ατελεύτητα, κατοπτριζόμενος την «δόξαν Κυρίου» και

μεταμορφούμενος από «δόξης εις δόξαν».

Μέσα στην κατάφορτη ομορφιάς λατρεία της ημέρας, προσκυνούμε και καταφιλούμε τα σπάργανα του Θείου Βρέφους. Αποθέτουμε στο Σπήλαιο τη ζωή μας, τις ελπίδες μας, τις χαρές μας, τα τραύματά μας, ό,τι συνθέτει την ανθρώπινη Ιστορία και τραγικότητα. Η Ιστορία μας καθιστά συχνά μάρτυρες του ανθρώπινου μεγαλείου· είδαμε πρόσφατα τις πρώτες φωτογραφίες από το ηλιοβασίλεμα σε έναν άλλο πλανήτη. Δοξάσαμε τον Θεό, θαυμάσαμε τον άνθρωπο. Κι όμως την ίδια στιγμή παραμένουν τόσο πικρά τα ηλιοβασιλέματα για εκατομμύρια συνανθρώπων μας στον δικό μας πλανήτη. Ο πόνος φαίνεται να μην τελειώνει.

Το κακό και η αδικία θεριεύουν. Το αισθανόμαστε στην καθημερινότητά μας. Οσμή θανάτου και καταστροφής συχνά στην κοινωνία μας, στον κόσμο ολόκληρο, κάποτε στην προσωπική μας ζωή και στις καρδιές μας. Μαζί μ’ αυτά η ανθρώπινη αλαζονεία· η ατομική επιθυμία ως πηγή νοήματος και ηθικής επιταγής επίσης· στο όνομά της περιφρονούνται ακόμη και τα βιολογικά δεδομένα της ύπαρξής μας. Επιδιώκεται εξ άλλου η τεχνολόγηση του ανθρώπου, πρυτανεύει το όραμα ενός μετα-ανθρώπου, ο ακόρεστος πόθος για δύναμη. Προσβάλλεται η δημιουργία του Θεού.

Μέσα σ’ αυτή την πραγματικότητα που δίνει την αίσθηση μιας κοσμογονίας, επιμένει να λάμπει το άστρο της Βηθλεέμ· εκεί όπου «ου σκήπτρα και θρόνοι», αλλ’ εσχάτη πτωχεία· «Τι γαρ ευτελέστερον σπηλαίου; τι δε ταπεινότερον σπαργάνων;» Το αγνοούμε ίσως, μα ωστόσο λάμπει. Ένα φως, «το φως το της γνώσεως», που δεν έρχεται μόνο από το ιστορικό βάθος των 2.000 και πλέον ετών, αλλά το ζούμε στα πρόσωπα των αγίων μας και στο πρόσωπο κάθε αδελφού μας που επισκέπτεται τον φυλακισμένο, παρηγορεί τον άρρωστο, δίνει ψωμί στον πεινασμένο, εφαρμόζοντας τις εντολές του Κυρίου.

Είναι το φως του σαρκωθέντος Θεανθρώπου που επιμένει να κενώνεται, να γίνεται Αμνός και Ποιμήν, να είναι καθολικός και αιώνιος και την ίδια στιγμή να καθιστά μέτοχο του εαυτού του την καρδιά, τη σκέψη, το μυαλό, την αμαρτία του καθενός. Να είναι αντιλεγόμενος, να χωρίζει και να ενώνει, να προσφέρει «καινούς… ουρανούς και γην καινήν».
Αδελφοί μου και τέκνα μου εν Κυρίω αγαπητά,

Εύχομαι τα φετινά Χριστούγεννα να γίνουν απαρχή μεταστροφής του κόσμου, της κοινωνίας μας, του καθενός προσωπικά. Για την πατρίδα μας ιδιαίτερα, μια πατρίδα με πολλές θείες ευλογίες στις αποσκευές της, να γίνει η ευλογία της φάτνης αρχή αφύπνισης. Ας αναδεχτούμε την κοινωνική μα και την ατομική μας

ευθύνη, ας υπερβούμε τις άγονες συλλογικές ενοχές και ας δημιουργήσουμε όραμα για το μέλλον μας στο παγκόσμιο γίγνεσθαι με σεβασμό της πλούσιας και προικισμένης από τον Θεό Ιστορίας μας.

Χριστός γεννάται δοξάσατε λοιπόν,

«Θεός το τεχθέν η δε μήτηρ παρθένος, τι μείζον άλλο καινόν είδεν η κτίσις;»